

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/37/2017
Identifikačné číslo spisu: 1313200475
Dátum vydania rozhodnutia: 30.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Danica Kočičková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1313200475.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. T., bývajúceho v R., W., zastúpeného Mgr. Stanislavom Hutňanom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie v Bratislave, Moskovská 18, proti žalovanému MAC TV s. r. o., so sídlom v Bratislave, Brečtanova 1, IČO: 00 618 322, zastúpenému splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Miletičova 5B, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Juraj Bugala, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21C/5/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. mája 2016 sp. zn. 4Co/614/2014, 4Co/615/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. decembra 2013, č. k. 21C/5/2013-130 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanému v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka domáhal ospravedlnenia v znení vymedzenom v petite žaloby a zaplattenia nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 € tvrdiac, že žalovaný sa dopustil zásahu do jeho osobnostných práv odvysielaním reportáže vo večernom spravodajstve Krimi noviny TV JOJ dňa 17. 1. 2010 (a v repríze dňa 18. januára 2010) s podtitulkom „Exmanžel týra rodinu“, a to bez jeho súhlasu. V časti o zaplattenie sumy 5 000 € (uplatnenej v zmysle pripustenej zmeny petitu tiež titulom náhrady nemajetkovej ujmy) konanie na základe čiastočného späťvzatia žaloby zastavil. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázaný obsah odvysielanej reportáže, v ktorej bol žalobca označený výlučne krstným menom ako otec a exmanžel, pričom jeho podobizeň zverejnená nebola. Tvrdenie žalobcu, že v dôsledku odvysielania predmetnej reportáže došlo k poškodeniu jeho zdravia, k strate obchodných partnerov a k narušeniu vzťahu s dcérou, nepovažoval okresný súd z vykonaných dôkazov za preukázané. V uvedenej súvislosti uviedol, že predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je preukázanie neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu a tiež to, že tento neoprávnený zásah bol objektívne spôsobilý prívodiť ujmu

na právach chránených ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, čo v danom prípade splnené nebolo, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa do výroku, ktorým okresný súd žalobu zamietol a súvisiacemu výroku o trovách konania žalobca odvolal.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) hore označeným rozsudkom odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zo dňa 3. decembra 2013, č. k. 21C/5/2013-130 v zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Z. z., Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil. V odôvodnení rozsudku uviedol, že v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Na zvýraznenie správnosti jeho záverov doplnil, že pri aplikácii ustanovení upravujúcich ochranu osobnosti treba mať vždy na zreteli čl. 14 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý garantuje základné ľudské práva a slobody a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktorý preferuje právo na slobodu prejavu. V posudzovanej veci išlo o vyriešenie konfliktu medzi právom na ochranu osobnosti žalobcu, ktoré je garantované ústavou, a ústavou a dohovorom garantovaným právom na slobodu prejavu, preto bolo pri rozhodovaní podstatné hľadanie vyváženého vzťahu medzi uvedenými právami. Zdôraznil, že v predmetnej reportáži odvysielanej na základe e-mailu zaslaného TV JOJ (ktorej prevádzkovateľom je žalovaný) dcérou žalobcu, nebol žalobca identifikovaný výslovným uvedením mena a priezviska, ani podobizňou. Ku jeho konaniu sa v reportáži z vlastného rozhodnutia vyjadrovala jeho dcéra a exmanželka, pričom nimi prezentované informácie sú v súlade so zisteniami súdu prvej inštancie z pripojených spisov týkajúcich sa konaní vedených medzi žalobcom a jeho exmanželkou. Žalobca mal možnosť pred odvysielaním reportáže sa k „spracovanej téme“ vyjadriť, čo nevyužil. Vo vzťahu k jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uviedol, že tieto neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov okresného súdu, preto jeho rozhodnutie v odvolaní napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej v texte aj „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „C. s. p.“) tým, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď nevykonal test proporcionality, pričom jeho rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 152/08 z 15. decembra 2009, kde ústavný súd rozobral tri postupné kroky testu proporcionality a na tri rozhodnutia dovolacieho súdu, kde dovolací súd riešil otázku neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby (rozsudok NS SR z 24. júna 1998, sp. zn. 1 Co 15/97 (R 45/2000), rozsudok NS SR z 19. apríla 1994, sp. zn. 1 Cz 32/78 a uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 137/2008). Dovolateľ v dovolaní odvolaciu súdu ďalej vytkol, že sa nevysporiadal správne s otázkou riadneho vykonania dokazovania v súvislosti s jeho identifikáciou vo vyššie uvedenej reportáži, že nesprávne aplikoval koncentračnú zásadu, keď nevykonal všetky navrhované dôkazy a že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, arbitrárne a tendenčné. Navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 C. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že rozsiahla judikatúra najvyššieho súdu týkajúca sa ochrany osobnosti svedčí o tom, že táto otázka bola už dovolacím súdom riešená, preto nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Vzhľadom na uvedené, žalovaný navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) a naň oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), ktorá je v dovolacom konaní zastúpená advokátom v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p. dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, preto je potrebné ho odmietnuť.

6. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Podľa § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

12. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., keď namietal, že odvolací súd vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, že nesprávne aplikoval koncentračnú zásadu a následne nevykonal všetky navrhované dôkazy a že jeho rozhodnutie je arbitrárne a tendenčné a tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. tvrdiac, že právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietal a) nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov, b) nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a c) arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť a tendenčnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade žalobcu) na spravodlivý proces.

15. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania bola aj ďalšia dovolacia námietka žalobcu o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu a to z nasledovných dôvodov: a) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, b) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012 zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v

rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

16. Pokiaľ ide o dovolateľom tvrdenú nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že tvrdenie dovolateľa o tom, že rozhodnutie dovolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, nepovažuje za dôvodné. V zmysle zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015 a ktoré je publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (teraz podľa § 420 písm. f/ C. s. p.).

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného má dovolací súd za to, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad na to, aby bol prijatý záver o existencii vady vyplývajúcej z § 420 písm. f/ C. s. p. Z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O. s. p.) možno totiž konštatovať, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, (ktorý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil) spĺňa tieto zákonom vyžadované náležitosti. Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal a z akých dôvodov, aké bolo stanovisko žalovaného k uplatnenému nároku, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol tak ako rozhodol. Dovolateľ preto nedôvodne namieta nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že samotný fakt, že dovolateľ sa s právnym názorom prvoinštančného a odvolacieho súdu nestotožnil, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06). Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., neposudzuje dovolací súd správnosť skutkových a právnych záverov v ňom obsiahnutých, pretože k tomuto kroku by mohol pristúpiť len v tom prípade, ak by bolo dovolanie prípustné.

18. Po zistení, že konanie pred odvolacím súdom nie je postihnuté tzv. zmätočnosťnou vadou vyplývajúcou z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., pristúpil dovolací súd - vychádzajúc z právneho názoru o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov vysloveného v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 1/2018 z 21. marca 2018, ktorým bol s analogickým použitím zásady lex posterior derogat legi priori prekonaný opačný právny názor vyslovený v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017 - k posúdeniu prípustnosti dovolania aj z hľadiska ďalšieho dovolateľkou uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania, spojeného s právnym posúdením v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

19. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom v dovolaní. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, či a ako dovolateľ v dovolaní argumentačne zdôvodnil, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia ním vymedzenej právnej otázky. V danom prípade odôvodnil dovolateľ prípustnosť dovolania uplatnenú v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. tým, že právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Touto otázkou je podľa dovolania otázka nevykonania testu proporcionality odvolacím súdom. Takto vymedzená otázka je úzko spätá s riešením konfliktu práva na ochranu osobnosti s právom na slobodu prejavu a s právom na šírenie informácií, s vyriešením ktorého (konfliktu) súvisí záver o tom, či došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu a či tento neoprávnený zásah je spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených §§ 11 až 13 Občianskeho zákonníka. Preto dovolací súd podľa obsahu dovolania mal za to, že práve v otázke konfliktu uvedených základných práv namieta dovolateľ právne posúdenie veci odvolacím súdom. Vo vzťahu k tejto právnej otázke dovolateľ v dovolaní na jednej strane tvrdil, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, zároveň však v

dovolání poukázal na také rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré s riešením tejto právnej otázky priamo súvisia (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Co 15/97 z 24. júna 1998, rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cz 32/78 z 19. 4. 1994 a uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 137/2008). Rovnako s vyriešením tejto otázky bezprostredne súvisí aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 152/08 z 15. decembra 2009, na ktorý žalobca poukázal v dovolaní, kde ústavný súd rozobral jednotlivé kroky testu proporcionality, pričom toto rozhodnutie ústavného súdu možno v zmysle čl. 4 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku považovať za ustálenú rozhodovaciu prax jednej z najvyšších súdnych autorít, ktorá je súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Z uvedeného je zrejmé, že na to, aby dovolací súd pristúpil k vecnému prejednaniu dovolania nebol v danom prípade splnený predpoklad jeho prípustnosti v zmysle uplatneného dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., pretože dovolateľ svoje tvrdenie o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená sám spochybnil, keď v dovolaní poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, vrátane nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 152/08, ktorá s vyriešením vyššie uvedenej právnej otázky bezprostredne súvisí. Nešlo teda o právnu otázku, ktorá by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, ale o otázku riešenú ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd neodklonil.

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p., odmietol.

21. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške tejto náhrady bude v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že takouto formuláciou výroku o náhrade trov dovolacieho konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.) teda, aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.